

psihoterapijo. Psihološkega dela nam v prihodnje zagotovo ne bo zmanjkalo.

Red. prof. dr. Valentin Bucik je profesor za psihološko metodologijo na Oddelku za psihologijo UL FF. Ukvarja se predvsem s teorijo merjenja in testiranja ter raziskovanjem medosebnih razlik v inteligentnosti, nadarjenosti in ustvarjalnosti, pa tudi z etiko psihološkega raziskovanja, reproducibilnostjo študij v družboslovju ter verodostojnostjo znanstvenih izsledkov. Gostuje na univerzah na Reki, v Gradcu, Trierju, Zürichu, Cambridgeu, Trnavi, Brnu, Zagrebu, Sarajevu in Podgorici. Bil je član Državne komisije za splošno maturo ter njen predsednik in dekan FF.

Matic Ferlan

UMETNOSTNA ZGODOVINA – NAJPRIJETNEJŠI NAJTEŽJI ŠTUDIJ

Na neki tih, skoraj nezaveden način me je umetnost vedno privlačila, a če bi mi kdo pred leti rekel, da bom študiral umetnostno zgodovino in deloval na področju sodobne umetnosti, mu zagotovo ne bi verjel. Dokler se ni zgodilo leto 2011 in je v Ljubljano prišel 29. grafični bienale, ki ga je kurirala dr. Beti Žerovc, danes profesorica na Oddelku za umetnostno zgodovino Filozofske fakultete. To je bila prva razstava sodobne umetnosti, ki sem jo videl, in je še danes ena mojih najljubših; če si je takrat ne bi ogledal, danes zagotovo ne bi pisal tega besedila.

Ko sem se moral odločiti, s čim se želim ukvarjati v življenju, sem premleval več možnosti, nekje globoko v meni pa je vseskozi tlela želja,

da bi naslednjih nekaj let preživel na Oddelku za umetnostno zgodovino. Čeprav so mi vsi to bolj ali manj odsvetovali, češ da je to eden težjih humanističnih študijev v Sloveniji, mi je to predstavljalo svojevrsten izziv. Prvikrat sem v stavbo Filozofske fakultete vstopil v študijskem letu 2012/13, takrat še kot dijak tretjega letnika, da se malo razgledam na informativnih dnevih. Na Oddelku za umetnostno zgodovino jih je vodila profesorica Nataša Golob, skupaj s profesorjem Tinetom Germom. Bil sem povsem očaran. Gledati dva strokovnjaka, ki nista znana in cenjena le v akademski sferi – konec koncev sta se podpisala tudi pod nekaj meni znanih enot srednješolskega gradiva za umetnostno zgodovino –, je bilo zame nekaj nepredstavljivega. Spomnim se, da nas je profesorica Nataša Golob kar nekoliko (konstruktivno sicer!) prestrašila, profesor Germ pa je njene besede sproti »prevajal« s kančkom humorja, da smo jih boječi najstniki lažje sprejeli in si izoblikovali mnenje o študiju umetnostne zgodovine.

Naslednje leto sem šel ponovno na informativne dneve na Oddelek za umetnostno zgodovino – vodil jih je dr. Stanko Kokole, ki me je očaral s svojo retoriko, odličnim znanjem jezikov in širokim poznavanjem humanistike. Tudi sam sem želel postati tak svetovljan. Ko smo morali na vpisni list napisati izbrani študij, sem skoraj povsem prepričan v svojo odločitev vpisal kratico »FF-UMZG ENO« in postal študent umetnostne zgodovine.

Kot študent sem prišel v stik z Amadejo Iskra, ki je takrat ravno nastopila kot oddelčna koordinatorica tutorjev, pozneje pa je bila med drugim izvoljena na mesto predsednice Študentskega sveta Filozofske fakultete. Nikoli ne bom pozabil najinega prvega srečanja – na uradnem sprejemu brucev pred Univerzo sem jo pocukal za

---

Veliko nas je, ki ponovno hodimo na predavanja iz določenega predmeta, čeprav smo izpit že opravili.

---

rokav in jo zasul z vprašanji, najverjetneje precej trapastimi, pa vendar mi je na vsa prijazno odgovorila. Čeprav v prvem letniku nikakor nisem bil najbolj vzoren tutorand, se je na koncu vse obrnilo, saj sem že v drugem letniku postal tutor, pozneje celo oddelčni koordinator tutorjev. S kakšno traparijo sem zagotovo obremenjeval tudi oddelčno tajnico Majčo Korošaj, ki mi ni samo ljubeznivo pomagala, ampak mi je vedno namenila še spodbuden nasmeh. Študentje smo kmalu razumeli, da je Majča sonce našega malega vesolja, brez katerega bi se bistveno težje znašli v birokraciji bolonjskega študija, in hkrati središče oddelka, ki tudi za profesorje predstavlja gravitacijsko točko, okrog katere se gibljejo vsak v svoji orbiti.

Predavanja na oddelku sem kar požiral. Z navdušenjem sem poslušal dr. Kokoleta, ko je razlagal o mezopotamski in egipčanski umetnosti ter zraven citiral nemške in latinske odlomke iz literature; dr. Germa, ki je med študenti vedno veljal za najbolj priljubljenega predavatelja, čeprav predava ene od težjih predmetov; dr. Mahnič,

ki nam je – naivnim brucem – preko svojega uvodnega predmeta pokazala, kaj pomeni biti umetnosti zgodovinar, in nas v pravi študij usmerila z močno osnovo, na kateri smo gradili naprej. Tudi vsi predavatelji, ki so nam svoje znanje predajali pozneje, so odlični strokovnjaki in znajo študentom dobro razložiti snov. Da postavim stvari v perspektivo – veliko nas je, ki ponovno hodimo na predavanja iz določenega predmeta, čeprav smo izpit že opravili. To je po mojem mnenju eden najboljših pokazateljev tega, o kakšni kakovosti predavateljev govorimo!

Seveda študij ni bil cvetlična greda – pošteno smo morali zagristi v delo in pred izpiti smo bili pogosto na trnih, da ne rečem na robu obupa. Trud se je vedno izplačal, mnogi ustni izpiti pa so se izkazali za prijetno presenečenje, saj so bili profesorji korektni in razumevajoči, tako da sta se prvotni strah in trema kmalu izgubila. Velikokrat mi je sam izpit pomenil več kot ocena, saj mi je pogovor odkril nove plati študija in razumevanja umetnosti, hkrati pa mi je omogočil drugačen, bolj intimen vpogled v delo in značaj profesorja.

Dejstvo, da je Oddelek za umetnostno zgodovino relativno majhen, ga v mojih očeh naredi samo še bolj prijetnega. Vsi se namreč med seboj poznamo in študenti za profesorje zagotovo nismo le številke – ko se srečamo, se pozdravimo in izmenjamo nekaj besed, pa naj bo to na gledališki predstavi, na polnem mestnem avtobusu v deževnem popoldnevu, na letališču nekje v tujini ali zgolj mimogrede na fakulteti. Tudi študentska skupnost je zelo odprta – na oddelku je študentsko organiziranje tako dobro zasnovano, da je pogosto omenjeno kot dober zgled. Društvo študentov umetnostne zgodovine Slovenije Kunsthisterek je organizator mnogih dogodkov, koordinator marsikaterega projekta ter pomembna stična točka študentov in profesorjev. To sem izkusil zelo neposredno, ko sem postal njegov predsednik – komunikacija z vodstvom oddelka je vedno potekala odlično. Tu bi rad izpostavil sedanjo predstojnico dr. Rebeko Vidrih, ki je bila v času mojega predsednikovanja društvu odprta za vse študentske ideje in pobude, hkrati je bila vedno pripravljena ponuditi svojo pomoč.

Profesorji so študentom vsak trenutek na voljo pri reševanju težav, ki se nam porodijo, hkrati pa vedno pripravljene pomagati pri raznoraznih študentskih projektih. Tako je dr. Rebeka Vidrih prek svojih predmetov sodelovala s študentsko revijo *Artfiks* (ki se je v letošnjem letu razširila na portal študentov več umetnostnih fakultet), dr. Katja Mahnič že večkrat pri projektu *Artkusije*, dr. Beti Žerovc se poskuša povezati s čim več študentskimi projekti ...

Vsem, ki smo pri tem študiju s srcem in glavo, vzhodno krilo tretjega nadstropja Filozofske fakultete zares predstavlja drugi dom; ljudje, ki tu preživljajo svoje dneve, pa so kot naša družina. Atmosfera na Oddelku za umetnostno zgodovino te hitro zasvoji. Ker se mi zdi ključnega pomena, da si zares aktiven v okolju, ki zaznamuje dobršen del tvojega življenja, sem se pozneje še intenzivneje angažiral in začel z delom tudi v Senatu Filozofske fakultete.

Znano je, da sodi študij umetnostne zgodovine med najzahtevnejše študije s področja humanistike in družboslovja, a na podlagi petih let, ki sem jih na preživel na Oddelku za

umetnostno zgodovino Filozofske fakultete, lahko zatrdim, da je tudi eden najprijetnejših.

Matic Ferlan je študent dodatnega leta na programu Umetnostna zgodovina – enopredmetni.

Red. prof. dr. Metka Furlan

MOJ VSTOP V SVET PRIMERJALNEGA JEZIKOSLOVJA

Ko sem se sredi sedemdesetih let prejšnjega stoletja kot bodoča maturantka soočila z dejstvom, da sem bom morala kmalu odločiti za smer študija, ki bo na ljubljanski Filozofski fakulteti in nikjer drugje, sem spadala med tisti odstotek bodočih študentov, ki še niso prepričani, katera smer študija bi bila zanje najbolj primerna, da bi jih željne znanja brezpogojno dopolnjevala in navduševala in bi bili zato pripravljene, če bo treba, tudi stisniti zobe. Prepričana sem bila le, da bi si morala izbrati študij, ki bi bil v zvezi z jezikom. Težava pa je bila, da me študij posameznih jezikov, kot jih je nudil študijski program Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani, ni preveč navduševal. Študij jezika, a kakšen, je bila dilema, ki mi ob pogledu na nekatere druge, ki so tako rekoč že v zibelki vedeli, kaj bodo študirali, ni dala miru. Še danes sem hvaležna njemu, ki je prisluhnil tej stiski in iz Ljubljane prinesel nekaj drobnih zveščičev, v katerih so bile predstavljene posamezne jezikovne študijske smeri, med njimi je bil tudi *Program za študij primerjalnega jezikoslovja in orientalistike*. Za besedni zvezi primerjalno jezikoslovje in primerjalna slovnica do takrat še nisem slišala, kaj šele, da bi vedela, kaj pomenita. Ko sem začela listati po knjižici, se mi je začel odstirati popolnoma nov pogled na jezik. Še danes ocenjujem, da so bili moji gimnazijski profesorji, ki so me poučevali slovenščino in tuje jezike, dobri in so mi dali solidno znanje jezikov in tudi ustrezen vpogled v njihovo slovnično strukturo. Ne morem popolnoma zanikati, da nam kateri od profesorjev ni podajal tudi znanj, ki bi jezik predstavljala kot razvojni rezultat, a je bilo tega gotovo premalo, da bi se spoznanje o razvojnosti in sistemskosti jezika – in ne le o njegovi statičnosti,